

Kayıp Kazak 4 Bölüm

– Mücella Pakdemir · 09 Kasım 2025

Aradan bir yıla yakın zaman geçmişti. Aliye Hanım, veli toplantısına katılmak üzere işten izin alıp Salih'in okuluna gelmişti. Biraz sonra oğlunu sınıfında buldu. Kucaklaşıp yanaklarından öptükten sonra etrafına bakındı. Öğretmenlerden biri, masasının yanına gelen velilere çocukları ile ilgili bilgi veriyordu. Merakla oğlana doğru eğilerek kulağına fısıldadı:

“Diğer öğretmenlerin nerede canım?”

“Onlar da başka sınıflarda anne.”

“Tamam, önce bu öğretmenle görüşelim, sonra ötekilere uğrarız; olur mu?”

Aliye Hanım, oğlunu da yanına alarak sınıfları tek tek gezdi, oğlunun dersleri hakkında bilgi aldı. Bütün öğretmenleri Salih'in çok başarılı, zeki ve terbiyeli bir öğrenci olduğundan bahsetti. Koltukları kabardı genç kadının. Zaten çocuklarının hepsi de derslerinde başarılıydı. O yüzden, alıştı bu sözlere. “Allah bozmasın yavrularımı. İnşallah sonuna kadar hep böyle gitsin.” diye dua etti içinden.

Okuldan çıkmadan önce, “Çok susadım anne.” diyen oğluna su almak için kantine uğradılar. Kantincinin başı kalabalıktı ve kan ter içinde, acıkan, susayan öğrencilerin siparişlerini yetiştirmeye çalışıyordu. Salih elindeki bozuklukla sıraya girerken, sınıf sınıf dolaşmaktan çok yorulmuş olan kadıncağz da boş bir masaya ilişiverdi. Çevreye bakınırken aniden gözüne birisi çarptı. Köşedeki masaya oturmuş, kitap okuyan, sarışın bir çocuk... Üzerindeki kazak, oğlunun “Kaybettim.” dediği kazaktı. Emin olmak için iyice inceledi. Evet, oydu işte. Suyunu alıp yanına gelen oğluna, “Şu senin kazak değil mi?” diyerek çocuğu işaret etti. Oğlan, gözlerini kısarak, annesinin işaret ettiği yöne baktı. Kazağını o da tanımıştı. En belirgin yanı da yakasıydı. Genelde yakasız kazak ören annesine “Bu seferki yakalı olsun anne.” demişti ve annesi de onu kırmayarak yakalı örmüştü bu kazağı. Kesin bir eda ile,

“Evet anne, bence de o.” dedi.

Genç kadın bir müddet ne yapacağına karar veremedi. Oğlu, iri açılmış gözleriyle sessizce annesini izlerken, suyunu içmeye devam etti. Annesinin aniden “Haydi, yanına gidelim de şunla biraz sohbet edelim bakalım.” demesi üzerine oturdukları masadan kalktılar ve sarışın çocuğun masasına doğru

yürüdüler. Masanın etrafındaki boş sandalyelere otururken, Aliye Hanım oğlana lâf attı:

“Kolay gelsin oğlum; ders çalışıyorsun galiba.”

Oğlan dersten başını kaldırmadan cevapladı: “Evet teyze, yakında sınavım var da...”

“Maşallah, maşallah, aferin! Çalışın da başarılı olun inşallah. Hangi sınıftasın bakayım?”

Çocuk, kaldığı yeri işaretlemek için, arasına kalem koyarak, kitabın kapağını kapattı. Sonra mavi gözlerini Aliye Hanım’a çevirerek cevap verdi: “Bu okulda okumuyorum teyze. Dayım bu okulun şoförü; onunla geldik. Az sonra birlikte döneceğiz. Ben de kalkmak üzereydim.” Bir yandan duvardaki saate bakarken, diğer yandan da, iskemlenin arkasına astığı montuna uzandı eli.

Demek dayısı bu okulun şoförüydü ve oğlanın sırtındaki kazak kendi ördüğü kazaktı. Durum ortadaydı.

Adam, kayboldu sandıkları kazağı yeğenine vermişti işte. Salih sorunca “Haberim yok.” demişti oysa.

Aliye Hanım çok kızmıştı ama sinirlerine hâkim olmalı, olayın üstüne çocuğu rencide etmeden gitmeliydi.

“Kazağın da çok güzelmiş; annen mi ördü yavrum?”

“Hayır teyze; onu bana dayım aldı. Annem babam öldüğü için dayım bakıyor bizlere.”

Aliye Hanım’ın içi birden cız etti. Demek bu sarışın oğlan hem öksüz hem de yetim kalmıştı. Kendi çocuklarının da, yetim oldukları için, boyunları büküktü. Yetimliğin ne demek olduğunu bu sebeple çok iyi biliyordu. Bu çocuk üstüne üstlük bir de annesini kaybetmişti. Merhamet duyguları kabardı. Dayısının hatası yüzünden onu üzme doğru olmazdı. Çocuğun başını okşayarak, “Güle güle giy evladım; çok yakışmış. Allah muvaffak etsin inşallah.” dedi.

Çocuk yanlarından uzaklaşmadan da ekledi:

“Dayına selam söyle bizden. Bizi tanır. ‘Geçen sene geziye götürdüğün Salih ve annesiyle karşılaştım; kazağımı çok beğendiler.’ dersin; olur mu oğlum?”

“Teşekkür ederim teyze, söylerim.”

Aliye Hanım son bir kez, “Unutma ama muhakkak söyle, e mi?” diye tembihledi. Oğlan atkırı boynuna dolarken, “Unutmam teyze; sen hiç merak etme.” dedi ve gözden kayboldu.

Aliye Hanım ve oğlu bir süre bakıştılar. Sonra “Hakkımızı helal edelim mi oğlum; ne dersin?” diye sordu kadını. Oğlan başını salladı.

“Edelim anne ama aynısından yine ör bana, olur mu?”

“Olur yavrum, daha da güzelini örerim; yeter ki sen iste can param.”

İstanbul, artık kaldıramadığı insan ve bina yükünün, trafik kargaşasının, hava kirliliğinin ona vermiş olduğu zahmete, türlü çirkinlik ve kötülöklere, hain ruhlara, talancı ve dolandırıcılara, böylesi merhamet timsali, olgun karakterli, güzel ahlâklı, zarif konukları sebebiyle katlanıyordu belki de. Kim bilebilirdi ki?

Mücella Pakdemir

- Bitti -